

PETR ŠVANCARA | MONIKA ČUHELOVÁ

MERCEDES

PROJÍŽDKA ŽIVOTEM FOTBALOVÉHO BAVIČE

PETR ŠVANCARA, MONIKA ČUHELOVÁ

MERCEDES

Projížďka životem fotbalového baviče

© Monika Čuhelová, 2015

© Petr Švancara, 2015

Jacket Photo © Patrik Uhlíř, Petr Coufal – Foto Coufal, Jiří Salik Sláma
Photos © Hana Ježková (foto autorky), Ballon Mierny, Samuel Kubáni,
Jan Hrouda, Luděk Peřina, Jan Koller (ČTK), Profimedia.CZ, Petr Zapletal,
Monika Kučerová, Jiří Salik Sláma, Marek Kučera, Vlastimil Vacek, Martin
Otto, Martin Salajka, Vilém Kratochvíl, Josef Litschauer, Jaroslav Legner,
Lubomír Stehlík, Johannes Stumvoll, Igor Zehl, Pavel Kacerovský, Attila
Racek, Jiří Fryc - FKVŽ, Denisa Jarolímova Hamerníková, Jakub Syrůček,
Barbora Reichová

© ČTK (foto) Ballon Mierny, Samuel Kubáni, Jan Hrouda, Luděk Peřina,
Jan Koller, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-254-4

Knihu věnuji své rodině, která při mně stála v dobrém i zlém,
a fanouškům, kteří se mnou vyhrávali i prohrávali.

Petr Švancara

Spoluautorka knihy Monika Čuhelová společně s Petrem Švancarou právě podepisují autorskou smlouvu s nakladatelstvím XYZ. A to byl jen začátek cesty... A že to byla mise úspěšná, o tom svědčí kniha, kterou právě držíte v rukou.

ÚVODNÍ SLOVO

Že existuje nějaký Švancara, jsem se dozvěděla asi v deseti letech. Chodívala jsem za babičkou na stadion za Lužánkami, kde fotbalistům prala dresy. Jednou mi donesla sadu hráčských kartiček FC Boby Brno a já si je začala vylepovat do sešitu, abych si zkrátila dlouhou chvíli, než pračky doperou. U každého hráče, který se mi na fotce zalíbil, jsem si napsala slovo „Idol“. Poznačila jsem si to třeba u Siegla, Kolomazníka, Zúbka a taky u Švancary. Když to uviděla babička, usmála se: „S tím Švancarou je sranda!“ Babička také uklízela v kabinách, takže si vyslechla ledacos.

Později přišlo oficiální seznámení. Doprovázela jsem babičku na fotbalový vánoční večírek, kam Švanci dorazil v doprovodu Milana Pacandy. Měl na sobě oblek a růžovou košili a já na babičku: „Podívej, to je ten Švancara! Sluší mu to.“ Za pět minut už ho bábina táhla ke mně. „Peti, tak to je ta moje vnučka. Líbíš se jí!“ Švanci se pousmál, slušně se představil a možná i něco vtipného utrousil. To já už ale nevnímala, protože jsem se mohla hanbou propadnout.

Časem jsme se začali vídat na brněnských diskotékách, psát si SMS k svátku, a když jsem začala jezdit na fotbalové zápasy jako novinářka, tak spolu dělat rozhovory. Po jednom takovém mi říká: „Žena ode mě odešla, pojď na večeři.“ Nakonec jsme spolu zůstali dva roky a začala vznikat tato kniha. Dobře se bavte.

ŽIVOTOPIS

Petr Švancara přišel na svět 5. listopadu 1977. Mimochodem tento rok vstupovala Zbrojovka Brno do sezony, ve které získala svůj první a zatím poslední mistrovský titul. Ladislavě a Jaroslavovi Švancarovým se narodil v brněnské Nemocnici Milosrdných bratří necelých pět let po své sestře Ivetě. Její jméno vybíral táta, u druhého potomka měla tuto pravomoc máma a rozhodla se pro Tomáše. Jenže pár dní před porodem si během prohlídky v nemocnici všimla, že miminek s tímto jménem je už nějak moc, a tak ji napadl Petr. A tenhle Petr z židenického paneláku se dal v šesti letech na fotbal. O 14 let později vyběhl na trávník jako prvoligový útočník, který se díky své parádní technice velmi rychle stal postrachem české defenzivy a který svým odporem k bránění přiděloval vrásky nejednomu trenérovi. Mimo angažmá na Slovensku do zahraničí nepronikl. Možná mu chyběla vůle a štěstí. A možná na to byl až příliš velký patriot. Miloval české jídlo, pivo, kamarády a hlavně své rodné Brno. Ideální byla vždy kombinace těchto čtyř složek. Na to, odkud přišel, nezapomínal ani na svých štacích, včetně té nejslavnější – ovšem s neslavným koncem – ve Slavii Praha. Suma, za kterou si ho nejstarší český klub pořídil, z něj udělala jednoho z nejdražších hráčů, ale nakonec i náhradníků tuzemské fotbalové historie. On sám své vyesedávání na lavičce přirovnal k Mercedesu, který nevyjel z garáže, a tak

vznikla legendární přezdívka, kterou už mu nikdo neodpáře. Humor ho provázal po celou kariéru. Svou otevřeností bojoval proti fotbalovým frázím a jeho hlášky bavily novináře i fanoušky bez ohledu na klubovou příslušnost. Krom dvou ocenění za nejkrásnější gól roku ale ve fotbale žádné velké úspěchy nezaznamenal. Nezářil v reprezentaci, v žádném týmu dlouho nevydržel a říká se, že se svým talentem měl rozhodně na víc. Ani přes to všechno ale Švanci, jak zní jeho další přezdívka, neprohrál. Nebo snad víte ještě o nějakém fotbalistovi, který hrál téměř celou kariéru o záchranu a jehož jméno zná celé Česko?

KARIÉRA

Mládežnické kluby

1983–1987 TJ Zetor Brno (ČAFC Židenice Brno)
1987–1996 TJ Zbrojovka Brno/FC Boby Brno

Seniorské kluby

1997	FC SYNOT Slovácká Slavia Uherské Hradiště	14/1
1997–1998	FC SYNOT Staré Město	27/10
1998–2000	FC Boby Brno/FC Stavo Artikel Brno	55/10
2000–2002	SK Slavia Praha	44/3
2002–2003	SFC Opava	27/20
2003–2006	1. FC Brno	70/14
2004–2006	1. FC Brno “B”	11/3
2006	FK Inter Bratislava	15/3
2007–2009	FK Viktoria Žižkov	65/18
2009–2011	1. FC Slovácko	48/14
2011–2013	FC Zbrojovka Brno	47/15
2013–2014	1. FK Příbram	20/3

zápasy/góly

Reprezentace

U21 28. 4. 1999, přátelský zápas Polsko - Česko (1:1),
odehrál 27 minut

Bilance v 1. lize

324 zápasů, 62 gólů

Bilance ve 2. lize

120 zápasů, 52 gólů

Úspěchy

Vítěz Českého fotbalového poháru 2001/2002

Gól roku 2008

Gól roku 2009

Poslední profesionální zápas

13. 9. 2014, Příbram - Jablonec (1:4)

HLÁŠKY

„Jsem jako Mercedes, který nevyjel z garáže.“

– o své roli náhradníka ve Slavii

„Kdo se vrací, nevěří svému gólmanovi.“

– o tom, proč nebrání

*„Děkuji obráncům Bohemians, bez jejich přičinění bych ho ne-
získal.“*

– o ocenění za Gól roku 2008

*„Nejdřív chodili XL-ka, ti měli výsostní postavení. Potom chodili
L-kaři, pak chudáci M-kaři a úplně nakonec já.“*

– o sprchování po zápase

„S takovým vercajkem bych kariéru v pornobranži neudělal.“

– o tom, co ho trápí už od puberty

*„Nemám rozdělené, jestli se mnou mluví novinář, nebo pán v šali-
ně. Budu se s ním bavit úplně stejně. Jen když za mnou někdo přijde
v hospodě v jednu ráno, je to trochu horší.“*

– o přístupu k lidem

„Víte, proč nenastoupil Luděk Zelenka? Protože právě točí pořad Jste to, co jíte. A proč jsem nenastoupil já? Protože točím Výměnu manželek. Už potřetí.“

– o absencích v týmu

„Jsem možná jeden z největších odborníků na dálnici D1, tedy kromě těch šesti lidí, co ji opravují.“

– o cestování z Brna do Prahy

„Zajdu si na pivo, guláš i svíčkovou, protože dovolená je od slova dovolit.“

– o svém mimofotbalovém programu

„Díval jsem se na telefon a reprezentační trenér Bílek se ještě neo-zval. Budu proto hrát stále s pokorou a třeba si mě všimnou.“

– o možné pozvánce do reprezentace po zápase s Jihlavou,
ve kterém dal dva góly

„To jsou takové moje Švancarovinky. Nepřemýšlím nad nimi, na-padnou mě v té mé elektrikářské palici. A až s Karlem Gottem oba skončíme svou kariéru, založíme spolu firmu.“

– o svých legráčkách na hřišti a své budoucnosti

VÍTE, ŽE...

- ... Petr jako malý kluk nechtěl hrát za Zbrojovku?
- ... si o něm učitelka myslela, že je homosexuál?
- ... ve Slavii se spoluhráči unesli autobus, aby mohli jet před zápasem do McDonaldu?
- ... existují dva nasimulované momenty, které ho dodneška mrzí?
- ... kvůli řízení pod vlivem alkoholu přišel o řidičský průkaz?
- ... byl se svou první velkou láskou Lucií 16 let?
- ... ho Slavia za své nejslavnější novodobé éry chtěla získat znovu?
- ... přemýšlel nad krabičkovou dietou?
- ... novináři, díky kterému vznikla přezdívka „Mercedes“, už nikdy nechtěl dát rozhovor?
- ... jeho první reakce na nápad uspořádat rozlučku s kariérou za Lužánkami byla: „Seš blázen?! Víš, jak to tam teď vypadá?“

Tady jsem vyrůstal.

Chutnalo mi odmalička.

Během fotbalového turnaje v Itálii

S nejbližší rodinou. Zleva: máma Ladislava, syn Dan, mladší neteř Bára, já, dcera Nikola, sestra Iveta, její přítel Tomáš, táta Jaroslav a starší neteř Lucka

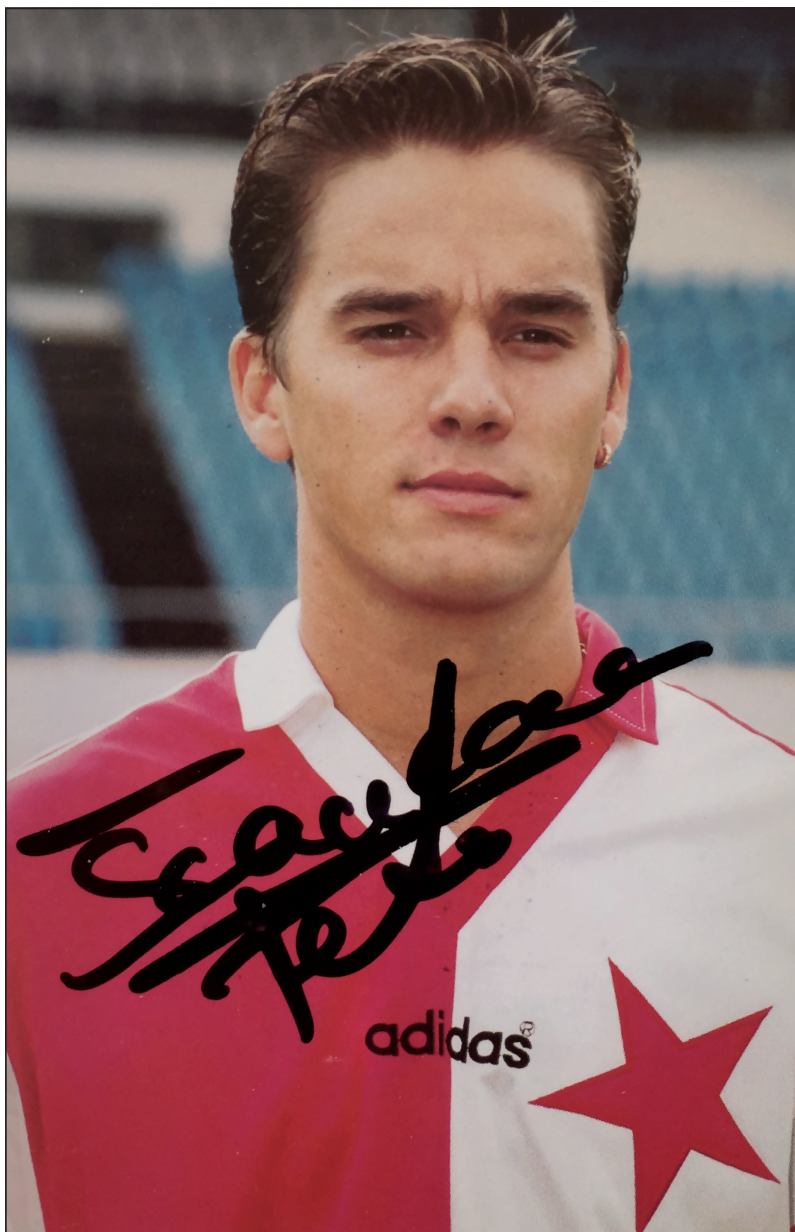
V mládežnickém týmu s Milanem Pacandou a Liborem Doškem, poznáte nás?

V brněnském dresu slavím gól proti Slavii Praha.

V roce 2000 jsem přestoupil do Slavie a stal se jedním z nejdražších hráčů české fotbalové historie.

V Opavě jsem za sezónu nastřílel 20 gólů.

S kamarádem Luďkem Zelenkou po návratu do Brna

Moje velká láska – labradorka Jessinka

Na Slovensku jsem vydržel jen půl roku.

Rok 2007 a návrat do Prahy

Na Žižkově jsem zažil postupové oslavy, Gól roku, ale i sestup do druhé ligy.

Radost z fotbalu mi vrátilo Slovácko.

S Luckou jsme měli svatbu 6. června 2008 na Brněnské přehradě. Daneček už byl na světě.

Léto 2011 a další návrat do Brna

Jako kapitán jsem Zbrojovce pomohl zpátky do 1. ligy.

Angažmá v Brně pro mě ale nakonec skončilo smutně.

V roce 2012 jsem se rozvedl a začal chodit s dcerou svého trenéra Monikou Čuhelovou.

S Petrem Čuhalem jsme se potkali v Brně i v Příbrami.

V příbramském dresu jsem v roce 2014 ukončil profesionální kariéru.

S děckama, Danečkem a Nikolkou

Milované Brno

S Martinem Stropnickým na předvolebním mítinku hnutí ANO, za které jsem v roce 2013 kandidoval do Poslanecké sněmovny.

Jako fotbalový expert ve studiu ČT Sport

Modlení za rozlučku s kariérou na zchátralém stadionu za Lužánkami

Dalo nám to hodně práce...

... ale povedlo se.

27. června 2015 jsem se s profesionálním fotbalem rozloučil tam, kde jsem s ním začínal.

OBSAH

Úvodní slovo	7
Životopis	9
Kariéra	11
Hlášky	13
Víte, že...	14
Ladislava a Jaroslav Švancarovi	21
1. Kapitola: Borec z Židenic	30
2. Kapitola: Elektrikář – slaboproud	37
Iveta Pavlasová	42
3. Kapitola: Velký fotbal	45
4. Kapitola: Zbrojovka poprvé	50

5. Kapitola: Reprezentace	57
6. Kapitola: Slavia Praha	62
František Cipro	77
Karel Jarolím	81
Josef Pešice	85
Miroslav Beránek	89
7. Kapitola: Opava	94
Karel Jarůšek	101
8. Kapitola: Výměna manažera	107
Ondrej Chovanec	110
9. Kapitola: Zbrojovka podruhé	116
Luděk Zelenka	121
10. Kapitola: Inter Bratislava	126
11. Kapitola: Psí táta	133
12. Kapitola: Viktoria Žižkov	137
Pavel Královec	145

13. Kapitola: Slovácko	149
14. Kapitola: Lucka	160
Lucie Švancarová	167
15. Kapitola: Zbrojovka potřetí	172
Jan Hrabálek	186
16. Kapitola: Dcera trenéra	190
Petr Čuhel	196
17. Kapitola: Příbram	201
18. Kapitola: Zbrojovka počtvrté?	214
Václav Bartoněk	219
19. Kapitola: Děti	222
Daneček a Nikolka Švancarovi	229
20. Kapitola: Kometa	232
21. Kapitola: Brno	238
Tomáš Svěrák	244
22. Kapitola: Waidhofen	248

23. Kapitola: Švanciho koncepce	256
24. Kapitola: Politik?	262
25. Kapitola: Pojišťovák a komentátor	268
Jaromír Bosák	281
26. Kapitola: Dejme Lužánkám ŠVANCI	289
Kdo pomohl za Lužánkami	302
Nej podle Švanciho	305
Fanoušci ze sázkařského fóra Tipsportu se ptají...	308
Poděkování	313
Seznam použitých zdrojů	314

LADISLAVA A JAROSLAV ŠVANCAROVÍ

Jaké bylo vychovávat fotbalistu?

Jaroslav: Já jsem měl za komunistů dva pracovní poměry. Ráno jsem dělal v dílně a odpoledne jsem byl zaměstnaný ve firmě, abysme měli na ten jeho fotbal.

Ladislava: Já jsem pracovala ve výrobě plastů a vedla si obálkový systém. Každý měsíc jsem si dávala zvlášť peníze na družinu, nájem, jídlo a taky na fotbal. A náš chlapeček, když už byl starší, třeba přišel těsně před výplatou, že jde na diskotéku, ať mu dám pět set korun. Jemu totiž stovka nestačila. Někdy byl na zabití, ale on to všechno dovedl tak okecat, že se na něj člověk ani nezlobil. Nevím, kde jsem ve výchově udělala chybu. (*smích*)

Jaroslav: Dřív fotbal stál hlavně na rodičích, takže jsme se museli podřizovat i časově. Vedle tréninku měli kluci plavání, posilovnu, saunu a trenér všude být nemohl. Přitom byli hrozně hyperaktivní, takže bylo potřeba je hlídat. A tak jsme si to s ostatními rodiči rozdělili. Třeba já s nimi chodil do sauny.

Ladislava: Když se jezdilo na dovolenou, tak s náma táta jel jenom proto, aby nám postavil stan, a pak se zase hned vracel zpátky do Brna, protože si tu svou dovolenou šetřil, aby mohl jet s klukama na soustředění.

Jak brala Iveta, že se všechno točilo kolem Petra?

Ladislava: Petrovi bylo 6, když začal hrát fotbal, takže Ivetě bylo 11. Už to byla slečna a spíš byla ráda, že je mimo naši pozornost. Ale ne, že bysme ji nehlídali. Okolo fotbalu lítal hlavně taťka a já byla doma, takže jsme byly spolu a rády, že máme klid.

Jaroslav: Ona zase dělala atletiku, ale je pravda, že na těch jejích běžeckých závodech jsme byli asi jen dvakrát.

Ladislava: Ale Iveta na Petra nikdy nežárnila.

Jaroslav: Ani nám nikdy nevyčítala, že bysme se víc věnovali Petrovi než jí. Brala to tak, že je to potřeba.

Ladislava: A myslím, že je to tak dodneška. Iveta je v ústraní, pořád se všechno točí kolem Petra. Ale ona má svůj život, svoje aktivity, dvě dcery, předcvičuje aerobik a je spokojená. Tehdy měla i víc volného času, takže bráchovi ani nebylo co závidět. Když naše dcera řekla, že přijde domů v pět odpoledne, tak přišla klidně v pět ráno. To Petr měl nabíjet program a byl zvyklej, že musí dodržovat nějaký řád. A kloubouk dolů – když řekl, že přijde v pět, tak přišel v pět, anebo vždycky z nějaké budky zavolal, že se opozdí.

Nešťvalo ho to někdy?

Jaroslav: On už si kolikrát ani neuvědomoval, že je taky něco jinýho než fotbal. Že se třeba chodí do kina a podobně. Měl ten svůj stereotyp naučenej.

Ladislava: Hned po škole měl trénink, přišel domů třeba v pět odpoledne, rychle si udělal úkoly a pak mohl ještě aspoň do osmi

lítat po venku. Jinak na to nebyl čas. Kolikrát se stalo, že byla sobota ráno a kluci od nás z domu vyráželi na koupaliště, a my jsme nasedali do auta a jeli na nějaký turnaj. Neměl to jednoduchý.

Jaroslav: Velká chyba ale byla, že ve třídě neměli holky. Přešel na sportovní základku a pohyboval se pořád mezi klukama. Jezdili společně na hory, na soustředění a tam taky moc jiných lidí nebylo. Prostě pořád ta stejná parta a někdy i trochu ponorka. Já myslím, že by bývalo lepší, kdyby jim ty holky ve třídě povolili a měli tam třeba polovinu gymnastek nebo volejbalistek. Oni se pak k holkám totiž neuměli chovat.

Ladislava: Třeba jednou náš chlapeček přišel domů, že se mám dostavit do školy, že prý neví proč. Já jsem přišla do školy a učitelka na mě spustila, že se neumí chovat k holkám, pořád kamarádí jen s klukama, a jestli prý není teplej. V tu chvíli jsem měla černo před očima a byla jsem na ni hodně drzá. Už nevím, co jsem jí přesně řekla, ale nakonec jí povídám: *Tři stály v řadě, dvě byly bílý a ta třetí byla taky učitelka, a to jste vy!* Otočila jsem se na podpatku a šla pryč. (*smích*) Tenkrát jsem byla strašně rozčilená a nemohla jsem si pomoci. Nakonec jsem to i obřečela, vůbec jsem nechápala, co si to dovoluje. A stejně to bylo i s Petrovou náušnicí. Libor Došek si nechal propíchnout ucho, Petr to viděl, tak jsme počkali, až tatínek odjede na služební cestu, a šli to nechat píchnout.

A co tatínek, až se vrátil?

Jaroslav: Já jsem se k tomu nevyjadřoval, když jsem přijel, tak už to bylo. Měl jsem mu urvat ucho? (*smích*)

Ladislava: Na třídní schůzce se ale neřešilo, že má Došek náušnici, ale že ji má Švancara, to ano. Mluvilo se o tom asi půl hodiny.

Tak jim říkám: „Učí se blbě? Má nějaký problémy s chováním? Tak nám s náušnicí dejte pokoj. To je věc jenom rodiny Švancarovy a nikoho jinýho!“

Bila jste se za něj často?

Ladislava: Když to bylo potřeba, tak jo. Třeba jednou, když měl být v úterý po škole. Každý den měli po vyučování trénink až do čtyř hodin, a když jsme potřebovali koupit nový boty nebo bundu, tak to byl problém. Než se dostal domů a udělali jsme úlohy, bylo všude zavřeno a o víkendu obchody nebyly otevřené jako dneska. Jediný den, kdy měl po škole volno, bylo úterý a on donesl v žákovské knížce napsaný: „V úterý dne 2. 2. budu po škole.“ No tak já jsem mu tam napsala: „V úterý dne 2. 2. ani nikdy jindy nebudu po škole, Švancarová.“ A nebyl. Celá třída byla po škole a Švancara šel domů. (*smích*)

Takže školu jste měla na starosti vy...

Ladislava: Ano, tatínek se staral o fotbal a já jsem hlídala učení. Přes to nejel vlak. Petr se neučil špatně, ale občas se stalo, že to odflákl. Například když přinesl pětku z matematiky. Řekla jsem mu, ať si to opraví, takže se doma učil a mně se zdálo, že to i uměl. Druhý den jsme se po škole potkali v obchodě, on si poskakoval s aktovkou a já mu říkám: „Co matika?“ A on zvesela odpoví: „Za pět.“ A furt si u toho poskakoval, přitom to bylo před prázdninami! Doma jsem ho pak seřezala, brávala jsem si na něj vařečku. Jednou jsem žádnou nemohla najít a zjistila jsem, že je má všechny naházený v pokojíčku za skříní. (*smích*)

Jak dopadla matika?

Ladislava: Učebnice, ze které se měl učit, zůstala ve škole, tak jsem ho pro ni poslala. On ze mě měl v tu chvíli takový strach, že si zjistil, kde bydlí školník, ten mu odemčel školu a on si tu učeb-

nici opravdu donesl. Pak si s ním sedl syn mé kamarádky, Petr to za půl hodiny uměl a druhý den dostal jedničku. Ale ten jeho přístup! „Co já si budu dělat ze dvou pětěk?“ *(smích)*

Jaroslav: Pro Petra bylo od malička největším trestem, když nehrál a seděl na střídačce. Takže když domů přinesl špatnou známku, tak jsem trenérovi říkal: „Nech ho sedět. Ať sedí a čumí, když se blbě učí.“ A Petrovi jsem pak říkal: „Vidíš, vole, kdybys nosil dobrý známky, mohls hrát.“ A v tom momentě se to zlepšilo. *(smích)*

Ladislava: Taky to byl vždycky velkej herec. Učitelka nám vyprávěla, jak při hodině vypadal, že je na umření, a tak ho pustila domů.

Jaroslav: Stěžoval si jí, že ho děsně bolí hlava, a ona se za chvíli podívá z okna a Švancara si tam venku poskakuje s aktovkou. *(smích)* Anebo když ukradl sirky a pak nám doma řekl, že prý chtěl mamince udělat radost na Vánoce.

Ladislava: Já jsem v té době ještě kouřila a Petra chytli, jak kra-de sirky. Musela jsem je jít do té samošky s hanbou zaplatit a on mi pak doma tvrdil, že to měl být můj vánoční dárek.

Jaroslav: Ale bylo jasný, že někde hulili. *(smích)*

Zklidnil se na učňáku?

Ladislava: Na učňáku řekl učitelce, že je kráva, a byla z toho trojka z chování a podmíněčný vyloučení. Bylo to jen pár měsíců před závěrečnými zkouškama a já jsem každý den trnula, s čím zase přijde. Jenže ty nervy jsem měla jenom já. Z Petra už byl těžkej frajer, takže jako by se ho to netýkalo.

To musela být velká úleva, když se vyučil...

Ladislava: Obrovská! Ale největší krize u nás doma byla, už když na učňák nastupoval. Měla jsem totiž strach, co se tam sejde za kluky, aby se nechytl nějaké špatné party a nezačal třeba fetovat. Nakonec se tam sice chlastalo, ale Petr na to neměl čas. Nemohl si to dovolit kvůli tréninkům. Fotbalisti byli hlídání, takže šel s klukama maximálně jednou týdně. Ale neříkám, že nepřišel namazanej. Když slavil 18, tak se mi tu poblil z dvanáctýho poschodí. (*smích*)

Petr také vyrůstal s Milanem Pacandou, který si později zničil kariéru...

Ladislava: Kamarádili jsme se s celou jeho rodinou. Seznámili jsme se díky klukům na fotbale, oba jeho rodiče byli skvělí. Máma pracovala jako kuchařka a táta někde v brusírně. Náš táta a starší Pacanda pak s týmem jezdili všude, pomáhali na turnajích, na soustředěních a z Petra a Milana se stali velcí kamarádi. Třeba když oba měli po operaci kolena, tak tady u nás doma leželi a já je obskakovala. Bylo to fajn, než se Milan spustil.

Jaroslav: Ale on to měl prostě v sobě. Když měl peníze, tak okamžitě šel na automaty a platil za celou hospodu.

Ladislava: Hlavní ale je, že s sebou Petra nestáhl. Ať je Petr jaký chce, tak v hlavě to měl vždycky srovnaný. Jenom mě dodneška štve ten jeho chlast. Jak má volnej den, tak je schopnej ožrat se do němoty. Přitom nepije moc, stačí mu pár piv a vypadá, jako kdyby vypil celý bar. To jediný bych mu vytkla.

Jaroslav: On totiž pít neumí a hlavně neumí říct „Ne“. Jde se někam bavit, každý ho pozná, chce se s ním napít a on ho neodmítne. Má strach, že mu ten borec řekne, že je namyšlenej, a pak to tak vypadá. To je na tom to nejtěžší, říct někomu: „Chlastej si sám.“

Kdy vás napadlo, že by se mohl fotballem žít?

Ladislava: To nás nenapadlo nikdy.

Jaroslav: Bral jsem to tak, že já jsem třeba jako kluk chodil hrávat házenou a že on prostě hraje fotbal. Ale před závěrečnými zkouškama na učňáku mi jeho učitel povídá: „Víte, pane Švancaro, z něho elektrikář nikdy nebude.“ (*smích*)

Ladislava: Petra ale taky nikdy nenapadlo, že by mohl být fotbalista, on k ničemu extra netíhl a nic neřešil. To mě spíš vždycky štválo, že nemá normální povolání, jenom ten blbej fotbal, kterej je na pár let. Přitom se po učňáku bez problémů dostal na nástavbu a mohl si dodělat maturitu. Jenže tehdy mu ve Zbrojovce někdo řekl: „Buď fotbal, nebo škola.“ Takže proč by on, kterej už má výuční list, chodil do školy, že jo? Naštěstí teď už vím, že se nějak užíví, protože tu čuňu má prořízlou po mně. Ale ještě bych chtěla říct, že jsme za Petra nikdy nedali ani korunu úplatek. Nikdy!

A dělo se to?

Jaroslav: To víš, že jo. Táta od jednoho kluka mi to i řekl, že nabízel trenérovi peníze. A takových bylo víc.

Ladislava: Ono se to děje pořád, co si budeme povídat. Ale nedá se to nikomu dokázat. Nikdy jsme nikoho neviděli, jak uplácí.

Jaroslav: Dřív to ale taky nebylo jenom o těch penězích. Nosilo se třeba maso ze zabijačky, uzeniny, víno...

Ladislava: My jsme ale byli rádi, že máme na domácnost. Že žijem tak, jak žijem, na úrovni, která se dala zvládnout, a nikdy mě nenapadlo, že bych někomu měla něco dávat. Brali jsme to tak, že buď na to Petr mít bude, nebo ne.

Jaroslav: První vítězství bylo, když začal hrát za juniorku. Pak se rozhodlo, že se musí jít rozehrát do druhé ligy, což byl ideální stav a hrozně to pomohlo nejen Petrovi, ale i Liboru Doškovi, kterej byl strašný kopyto. Ve druhé lize ho vedl trenér Komňacký, a Došál furt nechápal, jak to tou hlavou má dát. (*smích*) On totiž strašně vyrostl a než se v zápase s míčem otočil, tak mu ho každej sebral. Ale tou svou pílí se vypracoval.

Ladislava: On byl proti Petrovi opravdu houževnatej. Petr to měl sice v sobě, ale měl pocit, že to stačí, kdežto Libor tomu dával strašně moc. Navíc oba jeho rodiče jsou z fotbalovýho prostředí, takže o to víc makal, aby je nezklamal. U nás byl fotbal dlouho jen zábava, a právě proto jsme si nemysleli, že z Petra jednou bude profesionál.

Ale přišlo to, ve 20 letech začal hrát první ligu za Brno. To už jste na tribuně seděli jako pyšní rodiče?

Jaroslav: Byl to velký zlom, to ano, ale pořád jsme to brali s rezervou.

Ladislava: U Petra se totiž nikdy neví. Je to typ člověka, kterej si nenechá nic líbit, s tím se pere celou kariéru. Takže vždycky nastal problém, když se změnil trenér, a nechal ho sedět na lavičce. Ty hrozný dva roky ve Slavii jsme všichni nesli těžce.

Jaroslav: Nejhorší na tom byly ty peníze. Pořád mu všichni omlacovali o hlavu, že stál 27 milionů.

Ladislava: Za trenéra Cipra, kterej si ho dovedl, to bylo ještě v pohodě.

Jaroslav: Tam byl zlomovej okamžik, hned když Petr přišel do Slavie. Hráli o Ligu mistrů s Šachtarem Doněck a od postupu

je dělila asi minuta. Přišli o peníze, odnesl to Cipro – a to byl začátek konce i pro Petra.

Ladislava: Já jsem ho nikdy v životě neviděla tak nešťastného, jako když byl ve Slavii. Nikdy. Měl sice peníze, ale taky moře volného času, takže začal flámovat.

Jaroslav: Mohli mu dávat víc šancí.

Ladislava: Jeden z trenérů mu tenkrát dokonce řekl, že je blběj Moravák a že má být vůbec rád, že sedí na lavičce. A to byla poslední kapka. Když mu pak zavolal trenér Jarůšek z Opavy, že ho chce na hostování, tak se okamžitě sbalil a ještě v noci přijel do Brna. Byl tak šťastnej, že může jít pryč, že do auta naházet všechno od televize až po mouku a jel.

1. kapitola

BOREC Z ŽIDENIC

Takže všechno to začalo před židenickým panelákem?

Jasně, odmalička jsem si tam chodil s klukama kopat. Židenice nejsou moc atraktivní a oblíbenou částí Brna, hodně lidí si je spojuje s cikány. Ale já jsem s nimi nikdy neměl problém. Naopak, párkrát jsme si s Brazilci, jak jim říkám, taky společně zakopali. (*smích*) Ale pořádně jsem si fotbal vyzkoušel až v první třídě na základce. Začínal jsem v tehdy známém brněnském klubu ČAFC Židenice na škváře.

Tam jsi dal svůj první opravdový gól. Pamatuješ si ho?

Čekal jsem před brankou, jestli se ke mně míč dostane, a po nějaké odražené střele jsem ho dofukl do brány. Takto jsem to vlastně dělal celou kariéru. Dnes už to hřiště ani neexistuje, je z toho nějaký místo pro skateboardisty. Tam jsme začínali i s Milanem Pacandou.

Vy dva jste spolu chodili do stejné třídy?

Byli jsme stejnej ročník na Základní škole Gajdošova. On chodil do béčka, já do céčka. Pacik pak ve čtvrté třídě přešel na sportovní Základní školu Janouškova, a tím pádem do Zbro-

jovky. Já se tomu ale hrozně bránil, nechtěl jsem tam jít. Chtěl jsem zůstat v Čafce, měl jsem to tam rád. Zbrojovka pro nás tehdy byla největší rival. Byl to ten bohatej klub, který skupuje všechny hráče, a já prostě chtěl být ten Robin Hood, kterej zůstane s chudýma.

Nakonec jsi ale nezůstal...

Dopadlo to tak, že se u nás doma stavil trenér, to mi bylo tak 10 let. Promluvil si s našima a já se stal hráčem TJ Zbrojovka Brno. A v páté třídě jsem nastoupil za Pacikem na Základní školu Janouškova.

Petr (vlevo) na škváře v Židenicích

Jak jsi snášel přechod na jinou školu?

Já byl odmalička otrkanej, takže v tom nebyl problém. Nestyděl jsem se a hned jsem si v novém kolektivu udělal pořádek, v tom pozitivním slova smyslu. Pro svou kamarádkou povahu jsem byl vždycky oblíbenej, to byla moje výhoda. Ale hlavně, zpětně tenhle svůj první přestup vidím jako nejlepší krok, protože

jsem se rázem dostal do úplně jiného fotbalu. Třeba na tréninku jsme měli každý svůj míč a nemuseli si ho kupovat. Měli jsme perfektní zázemí, několik tréninkových hřišť, kde jsem si poprvé zahrál fotbal na trávě. Úplně poprvé jsem si vyzkoušel třeba i saunu. A do té doby jsem taky nezažil síť v bránách, prostě obrovský skok. V Židenicích jsme měli jen kužely na škváře.

Jaké byly první zápasy za Zbrojovku?

Ta naše soutěž tenkrát neměla velkej smysl. Pravidelně jsme vyhrávali minimálně o pět gólů. A vyvrcholilo to zápasem proti Hustopečím, které jsme porazili 21:0. Mnohem důležitější pro nás byly turnaje, na kterých se sešla celá špička – včetně Sparty a Slavie. To pro nás byli soupeři. Tyhle zápasy nám pomohly se psychicky obrnit. Naučily nás i prohrávat.

Nenapadlo tě tehdy, že by sis jednou mohl za velký pražský klub taky zahrát?

Vůbec ne. Ani jsem nesnil o žádným zahraničním klubu jako dnešní kluci. Ti koukají na Ligu mistrů a díky médiím jsou jim nejlepší hráči světa blíž. Ale tenkrát to tak nebylo. Sice jsme jednou za dva roky sledovali mistrovství Evropy nebo světa, ale z toho jsme žili maximálně pár týdnů. Takže pro mě byla od té doby vysněnej klub Zbrojovka, to byla moje největší špička. Chodili jsme s klukama na její zápasy, podávali hráčům míče, občas jsme kolem nich někde po tréninku prošli. Byli to naše hvězdy. Vždyť na ně tehdy pravidelně chodilo 20 000 diváků a já si jako malej kluk nemohl přát víc, než být jednou na jejich místě. Byl to ale hodně vzdálenej sen. Ve skutečnosti jsem nevěřil, že bych někdy i já mohl za áčko nastoupit.

Měl jsi alespoň nějaký vzor?

Když jsem byl v žácích, tak jsem měl vylepenej pokojíček Maradonu, kterýho miluju dodneška. Ale později v dorostu

jsem začal obdivovat dnes už nebožtíka Romana Kukletu, to byl můj největší vzor. Hrál fotbal podobným stylem jako já, na hřišti hledal to nejvíc geniální řešení. Vždycky chtěl najít spoluhráče v co nejlepší postavení a měl skvělou kopací techniku. Zároveň uměl komunikovat s fanoušky. Vždycky jim po zápase nebo během střídání zatleskal, což tehdy ještě nebylo tak běžný. Později jsme se poznali i osobně a sedli jsme si. Měli jsme podobnej pohled na fotbal i na život. Kuki si ho uměl užívat – a takový lidi já mám rád.

Jak vzpomínáš na svého prvního trenéra?

Úplně první byli Šváb a Nekvapil, ale já si víc vybavuju až trenéra Pavla Vaverku, což byl můj první trenér ve Zbrojovce. A mám na něj ty nejlepší vzpomínky. Byl to takovej náš táta a taky velkej nepřítel komunismu. Měl to postavený na přísné disciplíně, chodilo se včas a nemluvalo se sprostě. Ale hlavně jsme totálně trénovali techniku. Dva roky jsme dělali jen techniku, vůbec jsme nevěděli, co to je běhání bez míče. Dával nám domácí úkoly s balonem, pořád jsme soutěžili v různých technických soutěžích. Pacanda to vždycky vyhrával o vagón. Třeba když jsme žonglovali. Všichni jsme udělali kolem šedesáti nožiček, on dva tisíce. Paci byl výjimečnej a tenkrát tomu fotbalu dával strašně moc.

Dnes si ho ale fanoušci pamatují jako nenapravitelného potíživistu...

Přitom ve třídě patřil k těm nejslušnějším a nejpoctivějším klukům. Neskutečně makal, a dokonce se i nejlíp učil, což by dnes řekl málokdo. Fotbalově byl o několik kroků před námi. Úžasnej talent, všechno měl perfektně rozjetý. Jenže pak začal mít smůlu na zranění, často nemohl trénovat, měl plno volného času... a taky peněz. Prostě nad sebou potřeboval pevnou ruku. Sám to neustál, bohužel.

Během jeho kariéry se mu snažila pomoci řada lidí. I ty?

Je pravda, že jsem mu několikrát půjčoval peníze, ale vždycky mi je vrátil, takže po téhle stránce nemůžu říct půl slova. Bylo to asi tím, že jsme se znali od šesti let. Samozřejmě se o něm vědělo, že si půjčuje všude, hází to do automatů a dostává se do černé díry.

Bavili jste se o tom spolu někdy?

Žádný pohovor jsem s ním na tohle téma nikdy nevedl, že bych mu třeba domlouval. Bylo to v době, kdy ještě hrával, takže jsem to bral tak, že si ty peníze zase vydělá. Neuvědomoval jsem si, jak moc je to vážný. Teď už vím, že byl zralej na léčení. Někde jsem dokonce četl, že uvažoval o sebevraždě, to je strašný. Jsem rád, že dneska nějak funguje a postupně se z těch problémů dostává.

Žáci Petr (čtvrtý zleva nahoře), Libor Došek (první zprava nahoře) a Milan Pacanda (třetí zleva dole)

S kým ještě ses na škole potkal?

Měli jsme slušnej ročník. Ve třídě se mnou byl třeba dnes několikanásobnej mistr světa v nohejbalu Petr Bubniak nebo Li-

bor Došek, kterej to z nás nakonec dotáhl nejdál, i když ty začátky neměl snadný.

Nepůsobil jako budoucí ligový kanonýr?

To teda ne. (*smích*) Na hřišti byl takovej neohrabanej, samá ruka samá noha. Na začátku kariéry si ho hodně dobírali i fanoušci. Navíc jeho táta byl slavnej fotbalista a máma pracovala v klubu, takže byl hodně na očích.

Takže on si to vydřel a ty jsi vynikal od malička?

Určitě jsem patřil k těm lepším. A tak to zůstalo dál v dorostu a pak i v chlapcích. Talent jsem měl, ale na té technice jsem se snažil hodně pracovat.

Jak to vypadalo?

Pořád jsem mydlil do míče před barákem, doma si kopal s tenisákem a na tréninku nám pouštěli videokazety z Holandska, podle kterých jsme pilovali techniku vedení míče, zakončení, kličky, zasekávačky, práce přímým, vnějším a vnitřním nártem. To mě bavilo. Tady je důležitěj nejen talent, ale taky to, aby hráč uměl tyhle parádníčky převést do zápasu, což je věčný problém řady fotbalistů. Někteří kluci umí s balonem spoustu věcí jen na efekt, ale být s tím užiteční v zápase nesvedou. Už totiž neumí tu svou kličku použít ve hře proti soupeři.

A tobě to šlo...

A proto jsem se stal zajímavým hráčem. Právě tohle mě dovedlo do velkého fotbalu. Hnalo mě ale taky to, že jsem odjakživa chtěl být lídrem kabiny. Proto jsem se snažil být nejlepší, nejzajímavější a musel jsem být v kabině nejmíc slyšet. To mi zůstalo celou kariéru.

Ale už v mládí jsi kvůli tomu měl problémy, že?

Pořád jsem vymýšlel nějaký blbosti, takže jsem domů v jednom kuse nosil poznámky. Ale do školy jsem chodil pravidelně. Zastával jsem názor, že škola je důležitá, a nechtěl jsem dělat z rodičů a učitelů blbce tím, že tam nebudu chodit. Učil jsem se průměrně a byl jsem dost línej. Když jsem měl něco mezi dvojkou a trojkou, tak jsem učitelce řekl, ať mi dá tu horší známku a pak mi přidá na konci roku. Velkou hlavu jsem si s tím nedělal.

Za co jsi dostával poznámky?

Třeba za to, že jsem si prděl do podpaží. To mi tenkrát přišlo hrozně vtipný. Nebo ty moje hlášky. Ty už jsem měl tehdy, i když v jiné formě. Ke všemu jsem měl připomínky a každé výklad učitele jsem řádně glosoval. Takže jsem měl v žákovské knížce nejčastěji: „Vyrušuje při hodině!“ A možná ještě častěji: „O přestávce hraje na chodbě fotbal!“

2. kapitola

ELEKTRIKÁŘ – SLABOPROUD

Všímal sis už jako malý kluk, že se vaše domácnost řídí podle tvého fotbalu?

Uvědomil jsem si to až později a za tu podporu jsem mámě a tátovi neskutečně vděčný. Udělali všechno pro to, abych měl cestu k fotbalu otevřenou. Díky nim jsem měl skvělý zázemí a mohl jsem se fotbalu věnovat. Každý víkend se omezovali a jezdili se mnou na zápasy nebo na turnaje. Táta se mnou býval i na soustředěních a pomáhal celému týmu. Měl auto, což v té době nebylo úplně běžný, takže nás s ostatními klukama vozil. Ale zase to nebylo tak, že by rodiče na úkor mého fotbalu šidili ségru.

Zajímala se o fotbal?

Iveta to nijak neprožívala, ale ke sportu má blízko. V dětství dělala atletiku a teď se věnuje aerobiku. Občas se přišla podívat na zápas a chodí i dneska. Ale že bychom spolu fotbal nějak rozebírali, to ne. Ona navíc brzy založila rodinu a rychle se od nás odstěhovala. A já zase kvůli fotbalu skoro vůbec nebyl doma. Tím pádem jsme se ani nestihli moc sblížit.

Se starší sestrou Ivetou

Jaký jste spolu tedy měli vztah?

Neutrální. Iveta je o pět let starší, což je docela velký rozdíl, takže jsme si spolu moc nehrávali. Ale spíš jsme se měli rádi, než že bychom spolu bojovali. I když občas mi od ní taky nějaká ta facka přistála, když jsem ji provokoval. Dneska jsme starší, oba máme děti, takže ten vztah je teď lepší.

Ségra je úplně jiná než ty...

To je pravda. Já potřebuju být pořád někde vidět a slyšet, ségra je naopak až neuvěřitelně klidná povaha. Já jsem ji snad ani nikdy neslyšel křičet. (*smích*) My to tak ale máme i v rodině. Mamka je ukecaná a impulzivní a taťka je spíš klidás. Takže já jsem po mamce.

Doma tedy vládla máma?

Nedá se říct, že by byla šéf, kterej rozkazoval. Že by bouchla do stolu a všichni jsme byli v pozoru. Spíš byla takový stmelovač rodiny a autorita – a nějakou přirozenou cestou se většinou dalo na její názor. Navíc měla dobré organizační schopnosti. Tehdy ne-

byly mobily, takže se muselo víc plánovat dopředu, a ona vždycky rozvrhla kdy a kde mě táta vyzvedne, odveze na trénink, co si dám mezitím ke svačině a podobně. Sice byla přísná, ale myslela to v dobrým. Tak jako každá máma. Pro mě a pro ségru prostě chtěla to nejlepší. Vždycky se nás zastávala a platí to dodnes. Její slovo v naší rodině mělo a pořád má velkou váhu.

A její vařečka taky...

Táta mě nebil skoro vůbec. Nebo možná jednou, když jsem nechtěl vynést koš. Ale Mutti, tak jí doma říkáme, o mě pravidelně tu vařečku zlomila. Třeba když jsem v samošce, kam chodila nakupovat, ukradl sirky. To mi bylo asi osm. Ani nevím, proč jsem to udělal, asi jsme si s klukama chtěli udělat ohníček. Mysleli jsme si, že jsme nenápadní, a nápadní jsme byli teda hodně. *(smích)* Takže jak jsme prošli kolem pokladny, hned nás chytili. Od té doby vím, že krást se nemá. Ale co se týče fyzických trestů, tak jako táta dvou děcek říkám, že v rozumné míře to rozhodně neuškodí.

Řešil jsi později doma svoje přestupy?

V tomhle jsem se pokaždé rozhodoval sám. Ale rodičům jsem o tom vždycky řekl jako prvním. Oni by moje rozhodnutí nikdy neshodili. Neřekli by mi, že je to hloupost a že jsem měl radši vzít tu druhou nabídku. Samozřejmě svůj názor vždycky měli, ale pokaždé za mnou stáli a podporovali mě. Věřili mi, že jsem se rozhodl správně.

Po základní škole ses vyučil elektrikářem. Koho to napadlo?

Všichni jsme se doma shodli, že potřebuju nějakou méně manuální práci. Nejdřív jsem se zkoušel dostat na elektrikáře s maturitou, ale to se mi nepodařilo. Tak jsem vzal ten stejnej obor elektrikář – slaboproud bez maturity a vyučil se mechanikem elektronických zařízení. Tři roky jsem strávil v pohodovém prostředí, kde se nic moc nedělalo.

Jak ti to šlo?

Na učňáku jsem byl stejnej alibista jako na základce, takže mi ze všeho stačila trojka. Největší problémy jsem měl zase s chováním. Třeba jedné učitelce, která mi během písemky vzala tahák, jsem řekl: „Tak si ho sežer, krávo.“ Byla z toho trojka z chování a podmíněčný vyloučení. Ale tady prostě naplno zaúradovala krev mojí mamky.

Která se tě ale zastala...

Jo. Ta učitelka, které jsem řekl, že je kráva, si ji zavolala do školy a skončilo to tak, že jí máma pověděla to samý. (*smích*) Vždycky když mi říkali, ať přijdou do školy rodiče, tak jsem je prosil, ať to radši řeší se mnou. (*smích*)

Ve škole si s ním užili.

Našlo by se něco pozitivního, v čem jsi ve škole vynikal?

Třeba to, že jsem nepil ani nekouřil. Jinak to byl kolektiv kuřáků a alkoholiků. Tam jsem poprvé zažil, co je to alkohol. Bylo mi asi 17 let, dal jsem si malý pivo a točila se se mnou zeměkoule.

O rok později, když jsem si udělal výuční list, jsem se poprvé opil. Stačilo šest malých piv a byl jsem úplně hotovej.

Jak proběhla závěrečná zkouška?

Úplně v pohodě. V tomhle směru jsem byl zodpovědnej. Praktickou zkoušku jsem dokonce udělal na výbornou, ale mistr mi řekl, že mi jedničku dát nemůže, když jsem byl celej rok trojkař, a já mu to nevyčítal. Ten obor je hodně o citu, kterej já nikdy neměl. Byl jsem schopnej spravit maximálně walkman, kdežto ostatní kluci dělali třeba digitální hodiny. Dost jsem se ale zapotil při ústní zkoušce. Naučil jsem se jen prvních patnáct otázek a přišla osmnáctka. Nakonec jsem dostal čtyřku. Myslím, že mě tenkrát zachránila právě ta moje slušná docházka.

Chtěl sis dodělat maturitu?

Po učňáku jsem udělal přijímací zkoušky a začal chodit na stejný obor na dvouletou nástavbu. Zároveň jsem si udělal řidičák, takže jsem byl velkej pán. Táta už mě nemusel vozit na zápasy, půjčoval jsem si jeho Škodu 120. Ta maturita se mi ale nakonec nepovedla. Bylo to denní studium a škola mi nechtěla povolovat ranní tréninky. Tenkrát tam ještě neexistoval žádný individuální plán a kvůli docházce jsem měl dokonce trojku z tělocviku. Nemohl jsem jít na sedmou běhat do tělocvičny, když jsem měl v devět trénink. Tou dobou už jsem byl profesionální hráč, takže škola šla stranou. Nakonec jsem dostal ještě pololetní vysvědčení, na kterým jsem měl asi deset čtverek, a zůstal bez maturity.

Mrzelo tě to někdy?

Ani ne. Co mě ale dneska štve, je, že jsem se nikdy pořádně nenaučil žádný cizí jazyk. Tehdy jsem to ale neřešil. Bylo mi 19 let a čím dál víc jsem si začínal uvědomovat, že bych se mohl živit fotbalem.

IVETA PAVLASOVÁ

Je obdivuhodné, s jakým nadhledem už od dětství bereš ten humbuk kolem svého bratra...

(*úsměv*) Muselo se kolem něj lítat od malička, protože byl často nemocnej, a ve stejném duchu to pak i pokračovalo. Ale já jsem si to nebrala osobně. Nijak mě to nepoznamenalo. (*smích*)

Vážně tě to nikdy nemrzelo?

Je pravda, že když jsem měla svoje závody v atletice, tak mi občas bylo líto, že tam naši nejsou a že na moje aktivity nemají tolik času. Ale bylo to daný i tím, že jsem neměla žádný velký výsledek. Byla jsem průměr.

Máš dvě dcery, zvládáš se jim věnovat oběma stejně?

Já říkám, že mám vlastně takový dva jedináčky, protože jsou od sebe skoro o osm let. Díky věkovému rozdílu a taky tomu, že jsou každá úplně jiná, jsem to v tomto směru měla snazší. Starší Lucka jako malá dělala atletiku, plavání, pak se u ní začal víc projevat zájem o knížky a studium. Studovala i v Itálii a Belgii. Jak říká náš děda: „To je naše študiózo!“ (*smích*) Takže když se pak narodila Barča, mohla jsem se plně věnovat zase jejím zájmům. Ta k tomu sportu tíhne víc, hlavně k tancování. Dokonce je juniorská mistryně světa ve street dance.

Co jsi studovala ty?

Já jsem šla na ekonomku a dnes dělám vedoucí stravování ve školní jídelně. Zároveň jsem akreditovaná instruktorka aerobiku.

Učila ses s Petrem?

To po mně naši nikdy nechtěli. On to byl hroznej flink, takže bysme se u toho asi zabili. *(smích)*

Jaký byl brácha v dětství?

Co mi utkvělo, tak provokatér. Když jsem měla v pokojíčku kamarádky, tak jsme samozřejmě chtěly mít klid, a on k nám vždycky vlezl a schválně tam něco dělal. Ale to je u sourozenců normální, prostě se chtěl předvádět. No a párkrát, když už byl moc oprsklej, ode mě dostal i facku. Jednou se dokonce odrazil od topení a pak chodil s otiskem radiátoru na tváři. *(smích)*

Řešili jste spolu někdy fotbal?

Jako děti vůbec. Jediný co si pamatuju, jak si stěžoval, že kvůli fotbalu nemůže s klukama na koupaliště. Ale v dospělosti jsme se o něm párkrát bavili. Když měl nový angažmá, tak jsem mu k tomu vždycky něco řekla. Ale spíš odlehčeně. Třeba jednou přišel, že má jít do Ruska, tak jsem mu to rozmlouvala, protože je tam zima. Naopak když měl nakročeno do Řecka, tak jsem ho podporovala. Tam by se totiž celé rodině na dovolené líbilo. *(smích)*

Máš v sobě taky trochu toho jeho humoru?

Možná ano. Petr ten humor zdědil po tátovi, kterej je velkej vtipálek a pohodář a po kterým jsem i já. Z mámy nemám snad nic. Ona je hodně impulzivní, naopak já se vždycky spíš trápím, než abych třeba na někoho zakřičela.

Petr v jednom rozhovoru prohlásil, ať si na jeho mámu dávají fanoušci pozor. Že prý kdo na něj bude na tribuně nadávat, toho zmlátí deštníkem. Dobíral si tě taky někdy takto veřejně?

Já jsem si o sobě nic takový nepřčetla, ale na mámu to sedí. *(smích)* On baví, ale baví skutečným životem.

Jaké to bylo, když jsi o něm začala číst v novinách?

Příjemný, byla jsem na něho pyšná. Byla jsem ráda, že se postupně vypracovává, fandila jsem mu a fandím mu dodneška. Celkově je teď náš vztah mnohem lepší, jsme si blíží. I přesto, že se tolik nevidíme, tak mi vždycky pomůže a mám v něm zastání. Jako by teď byl z nás dvou ten starší on.

3. kapitola

VELKÝ FOTBAL

Vydělával sis fotbalem hned po škole?

Naštěstí jo. Dařilo se mi už v dorostu Zbrojovky, kde jsem měl jako záložník spousty přihrávek a gólů.

Takže jsi nezačínal v útoku?

Zkoušeli mě na všech ofenzivních místech. Hrávali jsme totiž na tři útočníky. Pravý a levý křídlo a pod nimi ofenzivní záložník, takže tyhle posty jsem točil pořád dokola.

Pak jsi přešel do juniorky...

To byl obrovské zlom. Juniorka tenkrát hrála třetí ligu a kabina byla narvaná kvalitními hráči, takže jsem byl hrozně rád, že jsem se mezi tyhle kluky dostal. I když třeba Milan Pacanda byl už tou dobou v A týmu. Já jsem ale nakonec v béčku byl jen chvíli, protože přišla nabídka od Karla Kroupy, tehdejšího manažera a fotbalové legendy Zbrojovky, že bych mohl naskočit do druhé ligy, která měla hodně vysokou úroveň. Šlo o angažmá ve Slovácké Slavii Uherské Hradiště, která se zachraňovala. Zpětně to vidím jako velký milník ve své kariéře. Nebýt tohoto rozhodnutí, možná bych v budoucnu

fotbal na takové úrovni nikdy nehrál. Karel Kroupa mě poslal do velkého fotbalu.

Juniorský tým FC Boby Brno (Petr třetí zleva nahoře)

V Uherským Hradišti jsi dostal první velkou výplatu?

Začal jsem brát 15 tisíc měsíčně, což byly pro mladýho kluka z židenického paneláku obrovský peníze. Podobnou výplatu domů nosil můj táta. Ten půlrok ve Slovácké Slavii nakonec dopadl dobře. Vybuodoval jsem si pozici na levém útoku a nakonec jsem pomohl k záchraně, což byl velkej úspěch. Tohle angažmá mě hodně naučilo.

A posunulo dál...

Během jara jsem se stal zajímavým a všiml si mě klub, který tenkrát postupoval do druhé ligy, Synot Staré Město, dnešní 1. FC Slovácko. Řekl jsem si tak o angažmá v ještě daleko pro-

fesionálnějším a bohatším klubu, kde se moje kariéra posunula o hodně dál. Strávil jsem tam celou sezonu, za kterou jsem dal deset gólů, což bylo v 19 letech docela slušný číslo. I díky nim jsme skončili na čtvrtém místě, udělal jsem si dobrý jméno a lidi si mě začali všímat. V Synotu se mnou hrával i Libor Došek – i jemu druhá liga moc pomohla. Byla to obrovská škola, fotbalová i lidská. A dneska by ten postup měl být úplně stejnej.

Podle tebe není?

Ta snaha, aby to tak fungovalo, tady je, ale mladým hráčům se do nižších soutěží nechce, a to je chyba. Dneska se totiž do ligy dostane každěj, kdo trochu vyčnívá, umí sprintovat, občas se mu povede centr a někdy i gól. Pak sedí v áčku na lavičce a je s tím spokojenej. Ale jen na chvíli. Po čase přijde na to, že se fotbalem neužíví, a už není lehký si najít jinej zdroj obživy. Druhá liga ukáže, jestli hráč má na tu první, a čím dřív se na to přijde, tím líp pro něj. Pokud za dva roky ve druhé lize nenastane posun, tak na víc nemá. My jsme museli dvě sezony ve druhé lize dokazovat, že máme na tu první, a to áčko jsme si tehdy fakt zasloužili.

Hraje v tom hlavní roli právě ten kontakt se staršími hráči?

Rozhodně. Juniorská liga je jen prodloužení dorostenecké. Ta šatna uvnitř není dělaná jako ta chlapecká, nemá ten správnej náboj. A platí to i o hře. Já jsem v Synotu vyrůstal pod borcema jako byli Libor Soldán nebo Laďa Minář a mohl jsem se od nich učit. Byli na mě tvrdí, ale když jsem je přesvědčil, že fotbal hrát umím, tak mi odpustili i nějaký ten průser. Dřív to bylo jenom na starších, kteří se snažili tu šatnu vést, a trenér byl na jejich straně. Dneska jsou ale mladí hráči až moc chránění a vychovávají se do pohodlí. To mě štve.

S Liborem Soldánem ve Slovácké Slavii Uherské Hradiště

Dokážeš jmenovat hráče, kterým právě tohle negativně ovlivnilo kariéru?

Třeba na Slovácku byli šikovní kluci Kubáň s Ondřejkou, a pak vypadli z ligovýho kádru. Trenér Soukup je bral jako kluky, kteří to mají všechno před sebou, ale omyl. Měl na ně být přísněj a tvrděj, ale on naopak vyhazoval zkušený hráče. My staří jsme v trenérovi neměli takovou oporu jako ti mladí a myslím, že na to Mira Soukup nakonec i dojel. Ale takových hráčů je plná šatna v každým ligovým kádru, o tom jsem naprosto přesvědčeněj. Kde jsou dneska kluci ze stříbrné dvacítky z mistrovství světa? Střeštík, Fenin, Kalouda...

Proč podle tebe zapadli?

Určitě je to částečně chyba manažerů, kteří je za každou cenu hnali ven, ale právě i vinou těch hodných trenérů a přístupu v šat-

ně. Dneska když je problém, tak vedení starším hráčům jemně naznačí, že by se na mladý kluky nemělo tolik křičet. Ale oni na to pak doplácí. Nepěstují si v sobě tu zodpovědnost a v rozhodující moment se na hřišti tolik nekousnou. Já ke starým vzhlížel, pro mě to byly obrovský authority. Třeba Patrik Siegl nebo Zdeněk Valnoha. Dneska jsme super kamarádi, ale jako mladýho mě ve Zbrojovce pořád posílali do prdele. Nikdo mě neposlouchal, a to tak dlouho, než jsem začal hrát, co jsem měl. To byl základ úspěchu. Já se nebavím o tom, že by mladý kluky měl v kabině někdo šikanovat, ale potřebujou bič.

Po angažmá ve Starém Městě si tě stáhla Zbrojovka...

Nastoupil jsem do přípravy s áčkem a odstartoval jsem svou prvoligovou kariéru. A moje cesta se poprvé spojila s mým fotbalovým tátou Karlem Jarůškem.

4. kapitola

ZBROJOVKA POPRVÉ

Do Zbrojovky jsi naskočil pod trenérem Večeřou a hned jsi dostal šanci. Bylo to překvapení?

Myslím, že Večeřa lehce počítal, že bych mohl být od začátku sezony platnou součástí áčka. Naskočil jsem do toho velmi rychle. V přípravě jsme hráli Intertoto Cup, kde se mi povedlo vstřelit i nějaký branky, a tak na sebe upozornit.

Ligovou premiéru jsi měl v Opavě, kde jste ale nakonec prohráli 1:2. Jak na ni vzpomínáš?

I když jsme prohráli, tak dobře, protože jsem tam měl asi dvě nebo tři šance. Pamatuju si, že jsem byl nervózní, ale zároveň jsem se cítil hrozně dobře. Pomáhalo mi, že jsme si uměli nahrávat. Za sebe start do té sezony hodnotím pozitivně, ale týmově nám první zápasy nevyšly a Večeřu nahradil Jarůšek.

Jak jsi vnímal svou první výměnu trenérů?

Nakonec dobře, Karel Jarůšek mi neskutečně seděl. Měli jsme stejný fotbalový myšlení a sedli jsme si i po lidské stránce. Od prvního momentu dával mně a Milanu Pacandovi najevo, že nás má rád. Moc nám neradil směrem dopředu, protože věděl,

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.